

Ikke? Så er det fru Eva Kjer Hansen som ordfører.

Eva Kjer Hansen (V):

Ja, der kommer flere muligheder.

Selve beslutningsforslaget kan jeg kun opfatte som et sjældent varmt indlæg for en fælles EU-politik fra SF's side, og så der er jo egentlig grund til at rose SF for så klart at understrege behovet for handling fra EU-landenes side og så klart understrege behovet for, at vi nu får udarbejdet en fælles flygtningepolitik i EU.

Netop derfor kan det så undre mig, at SF vælger at se bort fra de vigtige beslutninger, der netop har sat skub i den fælles flygtningepolitik, nemlig Amsterdamtraktaten og topmødet i Tampere i efteråret. Så det relevante spørgsmål til SF i dag er: Hvad har partiet tænkt sig med det her beslutningsforslag? Er ønsket virkelig, at den danske regering skal gøre sig selv til grin ved på ny at rejse en debat i EU om rammerne for samarbejdet om den fælles flygtningepolitik?

Sagen er jo, at det er i fuld gang i EU, og det er positivt. Og i forhold til de forslag, som allerede er fremsat i EU-regi, og som der jo bliver refereret flittigt til i beslutningsforslagets bemærkninger, så synes det her faktisk ret fattigt på idéer til, hvad det er, der yderligere skal ske.

Lad mig så stille nogle konkrete spørgsmål til SF, for i det ene forslag, nemlig om fordeling af flygtninge, fremgår det af bemærkningerne til forslaget: »Derfor vil en overstatslig tvungen fordeling af flygtningene være en dårlig idé.« Og det er jeg fuldstændig enig i, men så står der videre: »Det gælder dog ikke en frivillig model baseret på en overstatslig aftale.«

Hvordan skal det så forstås? Altså, vil SF alligevel acceptere noget overstatsligt samarbejde? Ligger der her i virkeligheden en erkendelse af, at hvis man skal nå noget på en effektiv måde og noget, der er forpligtende for landene, ja, så skal man i virkeligheden gribe til overstatsligt samarbejde?

Det andet er, at det er en interessant tanke, at landene så at sige skal kunne betale sig fra det, så landene i stedet for at tage et antal flygtninge i forhold til deres andel af EU's samlede BNP bare skal kunne betale et beløb svarende til den andel. Ikke at jeg er enig i det; jeg synes, det er forkantet at sige, at man bare skal kunne betale sig fra det, men jeg finder det meget interessant, at det er SF's holdning, at landene altså skal have denne her mulighed for, at bare man

lægger penge nok, så behøver man ikke selv at gøre en indsats for at tage imod flygtninge.

Hvad er det så for grunde, der efter SF's opfattelse skulle være for, at et land kan undslå sig for at tage imod flygtninge? Er det, SF er inde på, at det f.eks. skal være muligt for Danmark at sige nej til flere flygtninge mod, at vi så bare betaler vores del af den økonomiske byrde?

Endelig skal jeg selvfølgelig også spørge til denne her generelle aftale mellem landene om den europæiske flygtningepolitik med fælles minimumsnormer for bolig og arbejde, uddannelse, social tryghed og sprogundervisning. Hvordan skal de udarbejdes? Hvem skal kontrollere det? Hvis landene ikke kan leve op til disse normer, må de så slet ikke tage imod flygtninge, eller hvordan har SF tænkt sig at det skal føres ud i praksis?

Som nævnt betragter jeg det her som et positivt skridt i og med, at SF så klart understreger behovet for en fælles flygtningepolitik. Jeg kan så kun ønske mig, at SF også ville forholde sig til virkeligheden og netop erkende, at de nye beslutninger i EU-sammenhæng er dem, der betyder, at vi nu for alvor kan få sat skub i udarbejdelsen af en fælles flygtningepolitik og få EU-landene forpligtet på den.

Og nu mangler vi så også blot at få SF til at indse, at det for Danmark ville være allerbedst at ophæve forbeholdet på det her område og så få direkte indflydelse på de beslutninger, der skal tages i EU-sammenhæng. Sagen er jo, at hvis man gerne vil have gennemført nogle af de tiltag, der ligger i det her forslag, ja, så gælder det om at få det synliggjort i EU-regi og få argumenteret godt for det.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Altså indflydelse kan vi jo få, hvis vi vil. Også selv om de andre lande laver det som et direktiv, er der ikke noget i vejen for, at vi på ministerrådsmøderne kan være med i forhandlingen om det her. Så den dér sædvanlige smøre behøver vi ikke. Vi kan godt være med, hvis vi vil. Og der er ingen grund til at ophæve forbeholdene, for det retlige har klart den karakter, at vi selv kan vælge at være med. Det er det, der er forbeholdets indhold.

Jeg vil sige med hensyn til nogle af de spørgsmål om, hvorledes vi skal lave de her aftaler, at vores ønske, når vi har bragt det frem – og her vil jeg så gentage, hvad jeg sagde før –